DOMSTOLENS DOM

31. maj 2001 *

I de forenede sager C-122/99 P og C-125/99 P,

D, tjenestemand i Rådet for Den Europæiske Union, Arvika (Sverige), ved avocats J.-N. Louis, G.-F. Parmentier og V. Peere, og med valgt adresse i Luxembourg,

Kongeriget Sverige ved L. Nordling, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

støttet af:

Kongeriget Danmark ved J. Molde, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

og

Kongeriget Nederlandene ved M.A. Fierstra og J. van Bakel, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter,

* Processprog: fransk.

angående appel af dom afsagt den 28. januar 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-264/97, D mod Rådet (Sml. Pers. I-A, s. 1, og II, s. 1), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og E. Karlsson, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet og V. Skouris samt dommerne D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 23. januar 2001, hvorunder D var repræsenteret ved J.-N. Louis, Kongeriget Sverige ved A. Kruse, som befuldmægtiget, Rådet ved M. Bauer og E. Karlsson, og Kongeriget Danmark ved J. Molde,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. februar 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrifter indleveret til Domstolens Justitskontor henholdsvis den 13. og den 14. april 1999 har D og Kongeriget Sverige i medfør af EF-statuttens artikel 49 og de tilsvarende bestemmelser i EKSF-statutten og Euratom-statutten iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 28. januar 1999 (sag T-264/97, D mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 1, og II, s. 1, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet for Den Europæiske Union i en sag, som D, støttet af Kongeriget Sverige, havde anlagt med påstand om annullation af Rådets afgørelse, hvorved D fik afslag på tildeling af husstandstillæg.

De relevante retsregler

2 Det bestemmes i artikel 1, stk. 2, i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«):

»Ret til husstandstillæg har:

a) gifte tjenestemænd

b) tjenestemænd, der er enker (enkemænd), fraskilte, lovmæssigt separeret eller ugifte, og som ifølge bestemmelserne i artikel 2, stk. 2 og 3, nedenfor, har forsørgerpligt over for et eller flere børn

c) ved en særlig, af grunde ledsaget, afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis: Den tjenestemand, der ikke opfylder betingelserne i henhold til litra a) og b) ovenfor, men som alligevel bærer familiemæssige byrder.«

3 Det bestemmes i kapitel 1, § 1, i lagen om registrerat partnerskap (1994:1117) af 23. juni 1994 (den svenske lov om registreret partnerskab), at »[t]o personer af samme køn kan få deres partnerskab registreret«. Det bestemmes i kapitel 3, § 1, i samme lov, at »[e]t registreret partnerskab har samme retsvirkninger som et ægteskab med de i [...] angivne undtagelser«.

Faktiske omstændigheder

4 Den svenske statsborger D, som er tjenestemand i De Europæiske Fællesskaber og ansat ved Rådet, indgik den 23. juni 1995 i Sverige registreret partnerskab med en anden svensk statsborger af samme køn. Ved skrivelser af 16. og 24. september 1996 anmodede han Rådet om, at hans registrerede partnerskab blev sidestillet med et ægteskab, således at han kunne oppebære det i vedtægten fastsatte husstandstillæg.

5 Rådet afslog denne anmodning ved meddelelse af 29. november 1996 med henvisning til, at vedtægtens bestemmelser ikke kunne fortolkes således, at et »registreret partnerskab« sidestilles med et ægteskab.

6 Den klage, som D indgav den 1. marts 1997 over denne afgørelse, blev afvist med samme begrundelse ved meddelelse af 30. juni 1997 fra Rådets generalsekretær (herefter den »anfægtede afgørelse«).

7 Som følge af afvisningen anlagde D ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. oktober 1997 sag med påstand om annullation af afgørelsen, hvorved Rådet nægtede at anerkende hans lovmæssige status som registreret partner og dermed at tildele ham — såvel som hans partner — det vederlag, han havde krav på i henhold til vedtægten, forordninger og andre generelle bestemmelser for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.

Den anfægtede dom

8 Retten antog i den anfægtede doms præmis 14-18, at den administrative procedure kun angik en anmodning om husstandstillæg, og at søgsmålet derfor kun omhandlede annullationen af afslaget på denne anmodning.

9 I den anfægtede doms præmis 19, 20 og 21 forkastede Retten en formalitetsindsigelse, som Rådet havde rejst over for visse af D's annullationsanbringender.

10 For så vidt angår det første anbringende, tilsidesættelse af princippet om ligebehandling og princippet om forbud mod forskelsbehandling, fastslog Retten indledningsvis i den anfægtede doms præmis 23, 24 og 25, at der ved Rådets forordning (EF, EKSF, Euratom) nr. 781/98 af 7. april 1998 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber samt af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne for så vidt angår ligebehandling (EFT L 113, s. 4) var blevet indsat en artikel 1a i vedtægten, som sikrede tjenestemændene ret til ligebehandling uden hensyn til seksuel orientering, uden at dette dog berørte de bestemmelser i vedtægten, der forudsatte en bestemt civilstand, men at denne forordning først var trådt i kraft, efter at den omtvistede afgørelse var truffet, og at den således ikke kunne tages i betragtning.

11 Retten bemærkede herefter i den anfægtede doms præmis 26 og 27, at begrebet »ægteskab« i vedtægtens betydning i henhold til dens egen praksis skal forstås som et forhold baseret på ægteskab i udtrykkets traditionelle forstand (Rettens dom af 17.6.1993, sag T-65/92, Arauxo-Dumay mod Kommissionen, Sml. II, s. 597, præmis 28), og at en henvisning til medlemsstaternes retsordener ikke er nødvendig, når de relevante bestemmelser i vedtægten kan fortolkes selvstændigt (Rettens dom af 18.12.1992, sag T-43/90, Díaz García mod Parlamentet, Sml. II, s. 2619, præmis 36).

12 Endelig fandt Retten i den anfægtede doms præmis 28, 29 og 30, med henvisning til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og EF-Domstolen (dom af 17.2.1998, sag C-249/96, Grant, Sml. I, s. 621, præmis 34 og 35), at Rådet ikke er forpligtet til at ligestille et fast samlivsforhold mellem to personer af

samme køn med ægteskab i vedtægtens forstand, selv om dette forhold officielt er blevet registreret hos en national myndighed. Retten tilføjede i den anfægtede doms præmis 31 og 32, at Kommissionen var blevet opfordret til at fremsætte forslag om anerkendelse af registreret partnerskab, og at det tilkom Rådet — som lovgiver og ikke som arbejdsgiver — eventuelt at foretage de påkrævede ændringer på grundlag af disse forslag.

13 I den anfægtede doms præmis 36 og 37 forkastede Retten som irrelevant D's andet anbringende om, at han havde krav på, at alene hans personalstatut ifølge det registrerede partnerskab — som er forskelligt fra civilstanden som ugift — skulle finde anvendelse.

14 Med hensyn til det tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder fastslog Retten i den anfægtede doms præmis 39, 40 og 41, at varige homoseksuelle forhold ikke er omfattet af respekten for familielivet, som er beskyttet i henhold til denne bestemmelse.

15 Med hensyn til det fjerde anbringende om tilsidesættelse af princippet om ligeløn mellem mandlige og kvindelige arbejdstagere, som er indeholdt i EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF), understregede Retten blot i den anfægtede doms præmis 42, 43 og 44, at de relevante bestemmelser i vedtægten finder anvendelse på tilsvarende måde på kvindelige og på mandlige tjenestemænd, og at der således ikke forelå en forskelsbehandling, som er forbudt i henhold til traktatens artikel 119.

16 På denne baggrund frifandt Retten Rådet.

Appelsagerne

17 D og Kongeriget Sverige har nedlagt påstand om ophævelse af den anfægtede dom og af Rådets afslag på D's anmodning, og har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser og at betale Kongeriget Sveriges sagsomkostninger ved Domstolen.

18 Rådet har nedlagt påstand om, at appellerne forkastes, og om, at D og Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 20. maj 1999 er de to sager blevet forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt domsafsigelsen.

20 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 24. september 1999 har Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for D's og Kongeriget Sveriges påstande. De har nedlagt påstand om ophævelse af den anfægtede dom.

Anbringendet vedrørende søgsmålets omfang

21 D har gjort gældende, at Retten gjorde sig skyldig i urigtig retsanvendelse, da den fastslog, at tvisten kun drejede sig om tildelingen af et husstandstillæg, idet han med søgsmålet ønskede på grundlag af hans registrerede partnerskab at opnå alle de fordele, som gifte tjenestemænd har krav på ifølge vedtægten. Det var med

urette, at Retten fandt, at den administrative procedure kun omfattede anmodningen om et husstandstillæg, idet en sådan begrænsning ikke fremgår af hans meddelelser af 16. og 24. september 1996 til administrationen, eftersom hans klage af 1. marts 1997, som er en del af den administrative procedure, udtrykkeligt henviser til andre rettigheder og fordele end husstandstillægget.

22 Retten har på grundlag af sagsakterne i førsteinstansen foretaget en nøjagtig afgrænsning af genstanden for den anmodning, som tjenestemanden indgav til administrationen. Det fremgår, at Retten, uden at gøre sig skyldig i en urigtig forståelse af sagens faktiske omstændigheder, kunne antage, at D med sin oprindelige anmodning ønskede at få tildelt et husstandstillæg, hvilket han selv bekræftede i sin meddelelse af 16. oktober 1996, uanset at dette ikke udtrykkeligt fremgik af hans håndskrevne meddelelser af 16. og 24. september 1996, og uanset at hans klage af 1. marts 1997, som var indgivet senere end den anfægtede afgørelse, omhandlede andre forhold uden dog lovligt at kunne udvide omfanget af anmodningen.

23 Anbringendet vedrørende søgsmålets omfang bør således forkastes.

Anbringendet om den anfægtede doms manglende begrundelse

24 D har gjort gældende, at den anfægtede dom er utilstrækkeligt begrundet, idet det andet anbringende om tilsidesættelsen af princippet om »personalstatuttets enhed« i dommens præmis 36 blot forkastes som værende »uden relevans, for så vidt som det antages, at det kan udskilles fra det første [anbringende]«. En sådan besvarelse gør det ikke muligt på grundlag af en gennemgang af dommen at fastslå, om anbringendet blev forkastet, fordi det påberåbte princip ikke

eksisterer, om det ikke kan finde anvendelse, eller om princippet i den konkrete sag ikke er blevet tilsidesat.

25 Det bemærkes, at appellanten med det andet anbringende, som Retten påstås ikke at have givet en tilstrækkelig begrundelse for, i det væsentlige havde gjort gældende, at den omtvistede afgørelse, hvorved han var blevet sidestillet med en ugift, udgjorde en tilsidesættelse af hans ret som statsborger i en medlemsstat til respekt for hans civilstand på hele Fællesskabets område. Dette anbringende var fremsat i tilknytning til det første anbringende i sagen, hvorved appellanten havde gjort gældende, at Rådets manglende anerkendelse af, at retsvirkningerne i Sverige af det registrerede partnerskab burde medføre, at det også ved vedtægtens anvendelse skulle sidestilles med et ægteskab, udgjorde en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling og en forskelsbehandling på grundlag af seksuel orientering.

26 Under disse omstændigheder og henset til den valgte begrundelse fremgår det, at Retten successivt har taget stilling til det andet anbringende i sagen under to forskellige synsvinkler. Såfremt dette anbringende måtte udgøre en gentagelse af forestillingen om, at national ret bør have forrang ved fortolkningen af begrebet »gifte tjenestemænd« i vedtægten, har Retten med føje fastslået, at den allerede besvarede spørgsmålet ved behandlingen af det første anbringende i sagen. Såfremt anbringendet udgjorde en selvstændig påberåbelse af en regel om, at personers civilstand bør være den samme på hele Fællesskabets område, må det antages, at Retten har svaret, at vurderingen af, om en person har ret til en ydelse i henhold til vedtægten, under alle omstændigheder ikke ændrer ved appellantens civilstand, og at den påberåbte regel, såfremt det antages, at den findes, ikke var relevant.

27 Begrundelsen for den anfægtede dom er kortfattet, men ikke desto mindre tilstrækkelig til at udtrykke de retlige og faktiske grunde, som Retten lagde til grund, da den forkastede det andet anbringende i sagen.

28 Anbringendet om manglende begrundelse bør således forkastes.

Anbringenderne vedrørende fortolkningen af vedtægten

29 D og Kongeriget Sverige, støttet af Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene, har anført, at civilstanden er et område, som henhører under medlemsstaternes enekompetence, hvorfor de i vedtægten anvendte begreber »gifte tjenestemænd« eller »ægtefælle«, skal fortolkes under hensyn til medlemsstaternes retsordener og ikke selvstændigt. Når der således ved en lovgivning i en medlemsstat er indført en retlig status som det registrerede partnerskab, som hvad rettigheder og pligter angår sidestilles med ægteskabet, bør denne sidestilling også gælde ved anvendelsen af vedtægten.

30 En sådan fortolkning er efter disse parters opfattelse ikke i strid med Fællesskabets retspraksis, som endnu ikke har beskæftiget sig med det lovmæssige partnerskab, men alene har sondret mellem ægteskab og egentlige faste samlivsforhold, som er væsensforskellige fra de retsregler, som vedrører det registrerede partnerskab. Den foreslåede fortolkning er desuden i overensstemmelse med vedtægtens formål, som er at sikre, at en kvalitetsmæssig rekruttering ved Fællesskabets institutioner sker på et bredt geografisk grundlag, hvilket forudsætter, at de faktiske familiebyrder ved de ansattes bosættelse godtgøres.

31 Rådet har støttet Rettens strengere fortolkning og har i det væsentlige hertil anført dels, at vedtægtens ordlyd er utvetydig, dels, at selv i de medlemsstater, hvor det registrerede partnerskab findes, er dette begreb adskilt fra begrebet ægteskab og sidestilles kun hermed for så vidt angår dets virkninger, og endda med visse undtagelser, og endelig at ordningen med registreret partnerskab kun findes i visse medlemsstater. Hvis man sidestillede det registrerede partnerskab med ægteskab ved vedtægtens anvendelse, ville anvendelsesområdet for de pågældende ydelser blive udvidet. Dette kræver, at der forinden foretages en

vurdering af de retlige og økonomiske virkninger heraf, og dette kræver en beslutning fra fællesskabslovgiver snarere end en domstolsfortolkning af den gældende lovgivning.

32 Rådet har hertil anført, at Kongeriget Sverige i forbindelse med vedtagelsen af forordning nr. 781/98 fremsatte en anmodning om, at det registrerede partnerskab skulle sidestilles med ægteskab, men at anmodningen ikke blev imødekommet, idet fællesskabslovgiver foretrak at anmode Kommissionen om at undersøge konsekvenserne — navnlig de økonomiske — af en sådan foranstaltning og i givet fald fremsætte forslag herom, og at lovgiver således i afventning heraf besluttede sig for at henholde sig til den gældende ordning med hensyn til de bestemmelser, som kræver en særlig civilstand.

33 I den forbindelse er det korrekt, at Domstolen endnu ikke har behandlet spørgsmålet om, hvorvidt der ved vedtægtens fortolkning må sondres mellem ægteskab og registreret partnerskab eller om disse begreber skal sidestilles. Som det understreges af appellanterne, svarer et fast forhold, som kun eksisterer de facto mellem to personer af samme køn — og som der var tale om i Grant-sagen — ikke nødvendigvis til et retsstatut som det registrerede partnerskab, og som — i sammenligning med ægteskabet — såvel i forhold til de berørte indbyrdes som i forhold til tredjemand har retsvirkninger, som er beslægtet med ægteskabets.

34 Imidlertid må det lægges til grund, at begrebet »ægteskab« ifølge den definition, som anerkendes af samtlige medlemsstater, betegner en forening af to personer af forskelligt køn.

35 Det er endvidere korrekt, at et stigende antal medlemsstater siden 1989 ved siden af ægteskabet har indført lovregler, som retligt anerkender forskellige former for forening mellem personer af samme køn eller af forskelligt køn, og at disse

foreninger er blevet tillagt visse retsvirkninger, som er identiske med ægteskabets eller kan sammenlignes med disse, såvel mellem partnerne som i forhold til tredjemand.

36 Imidlertid følger det af disse ordninger, at disse regler for registrering af parforhold, som ikke hidtil var lovmæssigt anerkendt — ud over deres mange forskelle — adskiller sig fra ægteskab i de pågældende medlemsstater.

37 Under disse omstændigheder er det ikke muligt for Fællesskabets retsinstanser at fortolke vedtægten på en sådan måde, at retsforhold, som ikke vedrører ægteskabet, kan sidestilles hermed. Fællesskabslovgiver har således udelukkende ønsket, at husstandstillægget i henhold til artikel 1, stk. 2, litra a), i bilag VII til vedtægten skulle tilfalde ægtepar.

38 I givet fald tilkommer det alene lovgiver at træffe foranstaltninger med henblik på at ændre dette forhold, f.eks. ved at ændre vedtægten. I den forbindelse bemærkes, at lovgiver ikke alene har afholdt sig fra at give udtryk for, at man ønsker sådanne foranstaltninger truffet, lovgiver har endda — som anført ovenfor i dommens præmis 32 — udtrykkeligt afvist enhver tanke om på nuværende tidspunkt at sidestille andre former for partnerskab med ægteskab med henblik på ydelse af de fordele, som efter vedtægten er forbeholdt gifte tjenestemænd, idet lovgiver har foretrukket at bevare det gældende regelsæt, så længe der ikke er klarhed over de forskellige konsekvenser af en sådan sidestilling.

39 Heraf følger, at den — i øvrigt ufuldstændige — sidestilling af registreret partnerskab med ægteskab, som findes i et begrænset antal medlemsstater, ikke ved fortolkningen alene kan udstrækkes til, at personer, som er omfattet af andre retsregler end dem, som vedrører ægteskab, omfattes af begrebet »gifte tjenestemænd« i vedtægten.

40 Det følger af ovenstående, at det var med føje, at Retten fandt, at Rådet ikke kunne fortolke vedtægten på en sådan måde, at D blev sidestillet med en gift tjenestemand med henblik på tildeling af husstandstillægget.

41 Anbringenderne vedrørende fortolkningen af vedtægten bør således forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af »princippet om personalstatuttets enhed«

42 Med dette anbringende har appellanten gjort gældende, at den omtvistede afgørelse, hvorved han behandles som »ugift«, udgør en tilsidesættelse af princippet om, at hver statsborger i en medlemsstat på hele Fællesskabets område har ret til anerkendelse af den civilstand, som han har erhvervet i oprindelsesmedlemsstaten.

43 I den forbindelse skal det blot bemærkes — som det anførtes af Retten i den anfægtede doms præmis 35 — at den kompetente institution, da den anvendte en bestemmelse om godtgørelse i vedtægten, under alle omstændigheder ikke traf en afgørelse, som berørte hans civilstand.

44 Anbringendet om tilsidesættelse af »princippet om personalstatuttets enhed« bør således forkastes.

Anbringenderne om tilsidesættelse af retten til ligebehandling, om forskelsbehandling på grundlag af køn og statsborgerskab og om en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed

45 D har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse, som afskærer ham fra at oppebære et tillæg, som hans gifte kolleger har ret til, udelukkende med henvisning til, at hans partner er af samme køn som ham, i modsætning til hvad der blev fastslået af Retten, udgør en forskelsbehandling på grundlag af køn i strid med traktatens artikel 119 og en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling.

46 I den forbindelse må det for det første konstateres, at det for tildelingen af husstandstillæg er uden betydning om tjenestemanden er mand eller kvinde. Den relevante bestemmelse i vedtægten, hvorefter tilskuddet er forbeholdt gifte tjenestemænd, kan således ikke anses for at være diskriminerende på grundlag af tjenestemandens køn og følgelig heller ikke for at være i strid med traktatens artikel 119.

47 Hvad dernæst angår spørgsmålet om tilsidesættelsen af princippet om ligebehandling mellem tjenestemænd på grundlag af seksuel orientering er det heller ikke partnerens køn — men derimod den retlige karakter af tilknytningen til tjenestemanden — der udgør betingelsen for tildeling af husstandstillægget.

48 Princippet om ligebehandling finder kun anvendelse på personer, som befinder sig i sammenlignelige situationer, og der skal derfor tages stilling til, om en tjenestemand som D, der har indgået et registreret partnerskab som det svenske med en anden person af samme køn, kan sammenlignes med en gift tjenestemand.

49 Til brug for denne vurdering kan Fællesskabets retsinstanser ikke se bort fra de opfattelser, der gælder på hele Fællesskabets område.

50 I den forbindelse er medlemsstaternes lovgivninger om anerkendelse af registreret partnerskab mellem personer af samme køn eller af forskelligt køn som anført ovenfor i dommens præmis 35 og 36 kendetegnet ved, at de udviser store forskelle og ved en generel mangel på sidestilling mellem andre former for lovmæssig forening end ægteskab på den ene side og ægteskab på den anden side.

51 Under disse omstændigheder kan en tjenestemand, som har indgået registreret partnerskab i Sverige, ikke ved vedtægtens anvendelse sammenlignes med en gift tjenestemand.

52 Heraf følger, at anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling og om forskelsbehandling på grundlag af køn bør forkastes.

53 D har desuden gjort gældende, at den anfægtede afgørelse, der annullerer de rettigheder, som personer, der har indgået registreret partnerskab, har i henhold til de lovbestemmelser om national status, som er gældende i visse medlemsstater, indebærer en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, som samtidig udgør en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed.

54 Rådet har gjort gældende, at der er tale om et nyt anbringende, som er fremsat for første gang under appelsagen og dermed skal afvises. D har heroverfor gjort gældende, at der ikke foreligger et nyt anbringende,men derimod en del af et tidligere fremført anbringende angående tilsidesættelsen af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

55 Imidlertid må det antages, at spørgsmålet om den anderledes behandling, som statsborgere i Kongeriget Danmark, Kongeriget Nederlandene og Kongeriget Sverige udsættes for i forhold til statsborgere i andre medlemsstater, og om den nævnte foranstaltnings mulige afskrækkende virkning på statsborgere fra disse tre medlemsstaters udøvelse af deres ret til fri bevægelighed, ikke er blevet fremført tidligere under proceduren.

56 Disse spørgsmål er i forhold til anbringendet om tilsidesættelse af retten til ligebehandling og forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af køn særskilte anbringender, som berører den omtvistede afgørelse under en anden vinkel og anfægter dens gyldighed i henhold til andre regler og principper.

57 På denne baggrund bør anbringenderne om forskelsbehandling på grundlag af nationalitet og om hindring af arbejdskraftens frie bevægelighed afvises.

Anbringendet vedrørende respekten for privat- og familielivets fred

58 Ifølge D omfatter beskyttelsen af privatlivets fred, som er sikret ved artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, også homoseksuelle forhold, og for så vidt som konventionen stiller krav om anerkendelse af en lovligt erhvervet civilstand samt af dennes retsvirkninger, er den indblanding, som består i at overgive ukorrekte oplysninger til tredjemand, retsstridig.

59 I den forbindelse skal det blot bemærkes, at fællesskabsinstitutionens afslag på tildeling af husstandstillæg til en af sine tjenestemænd ikke påvirker dennes retstilling for så vidt angår civilstanden, og eftersom den kun vedrører forholdet mellem tjenestemanden og hans arbejdsgiver, medfører den ikke i sig selv en udlevering af personlige oplysninger til personer, som ikke er en del af Fællesskabets administration.

60 Den omtvistede afgørelse kan således under alle omstændigheder ikke udgøre en indblanding i privat- og familielivet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

61 Anbringendet om retten til respekt for privat- og familielivets fred bør således forkastes.

62 Det følger af ovenstående, at appellerne bør forkastes i det hele.

Sagsomkostningerne

63 Ifølge artikel 122, stk. 1, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellanten ikke gives medhold.

64 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Procesreglementets artikel 69, stk. 4, bestemmer, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger, og at Domstolen i henhold til bestemmelsens tredje afsnit kan træffe afgørelse om, at andre intervenienter end medlemsstater og institutioner skal bære deres egne omkostninger.

65 Da Rådet har nedlagt påstand om, at D og Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da disse har tabt sagen, pålægges de solidarisk at afholde sagsomkostningerne.

66 Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene, som er indtrådt i appelsagerne, bærer deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Appellerne forkastes.**

2) D og Kongeriget Sverige betaler sagsomkostningerne in solidum.

3) Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene bærer deres egne omkostninger.

Rodríguez Iglesias	Gulmann	La Pergola
Wathelet	Skouris	Edward
Puissochet	Jann	Sevón
Schintgen	Macken	Colneric
von Bahr	Cunha Rodrigues	Timmermans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 31. maj 2001.

R. Grass — G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær — Præsident